

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **H. Q. D.**, narozeného dne 8. 8. 1968, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem zastoupeného Mgr. Ivo Žižkovským, advokátem se sídlem Plzeň, Martinská 10, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2015, č. j. 30 A 149/2014 - 67, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2014, č. j. MV-160197-3/SO-2013, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2013, č. j. OAM-2360-8/ZR-2013, kterým byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil správní žalobou, kterou Krajský soud v Plzni neshledal důvodnou a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, ke které připojil i návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s. Odůvodnil jej tím, že následky napadeného rozsudku pro něj představují vážnou újmu, kterou spatřuje v nutnosti opustit území České republiky. Stěžovatel má za to, že díky tomuto stavu se nebude moci domáhat svých práv. Doplnil také, že by se nerad dostal do situace, kdy bude na území České republiky pobývat nelegálně.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila dne 21. 3. 2016. Nesouhlasí s názorem, že by napadený rozsudek představoval újmu ve smyslu ustanovení § 73 s. ř. s. Domnívá se, že stěžovatel tvrzený vznik újmy neprokázal a

dostatečně jej neindividualizoval. Upozorňuje také na mimořádnost institutu odkladného účinku a dodává, že prakticky zanedbatelný je rovněž potenciální zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Závěrem poukazuje na specifika řízení o kasační stížnosti.

Nejvyššímu správnímu soudu ze spisu krajského soudu vyplynulo, že stěžovatel se snažil odkladného účinku dosáhnout již v řízení o správní žalobě. Krajský soud však usnesením ze dne 21. 1. 2015, č. j. 30 A 149/2014 – 53, uvedený návrh zamítl a odkladný účinek žalobě nepřiznal. Účinky spojené s právní mocí a vykonatelností přezkoumávaného správního rozhodnutí tedy nastaly již před samotným zahájením řízení o žalobě u krajského soudu a v soudním řízení sistovány nebyly (srovnej *a contrario* § 73 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti může podle přiměřeně (§ 120 s. ř. s.) aplikovaného ustanovení § 73 s. ř. s. přiznat kasační stížnosti odkladný účinek tehdy, pokud by výkon rozhodnutí případně jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Z hlediska procesního se přitom jedná o zcela odlišnou situaci, než je tomu v řízení o žalobě. Stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. § 102 s. ř. s.), odkladný účinek kasační stížnosti proto může znamenat toliko odklad vykonatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby. Eventuálně přiznaný odkladný účinek kasační stížnosti tedy nemůže ovlivnit stále trvající právní účinky správního rozhodnutí. Stěžovatel přitom požaduje přiznání odkladného účinku právě z obav před stavem, který vznikl tím, že mu bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno (povinnost vycestovat z území České republiky). Vzhledem k výše uvedenému je však zřejmé, že ani případný odkladný účinek kasační stížnosti nemůže žádným způsobem ovlivnit právní důsledky správního rozhodnutí, a v tomto kontextu ani napadený rozsudek krajského soudu nemůže pro stěžovatele představovat újmu ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů neshledal, že by účinky napadeného rozsudku mohly pro stěžovatele znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2016

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu